

νων, καὶ δὴ εἰς ἔμμετρον ἐπιμομφὴν τῆς τελεσθείσης βασιλοκτονίας, δημοσιεύσαντες ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 8 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος, τῷ ἐκδοθέντι τῇ 28 Ἰανουαρίου 1793, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ἠρωϊκοὶ στίχοι εἰς Γάλλους 53 στίχους ἐν ἠρωϊκῷ ἐξαμέτρῳ συντεταγμένου, ὧν οἱ πρῶτοι πέντε ἔχουσιν ὧδε,

Αἱ! Αἱ! Γάλλων λαέ, ἀνάκτων αἵμασι χαίρων,
τίφθ' οὕτως οἰκτιστον ἀπώλεσας μενεαίνων
χείρεσσι φονικῆσιν ἀνακτ' ἤν τε μέγαν τε;
τίσειας βασιλῆος ἀθώου αἶμα, κελαινόν,
βαλλόμενος βελέεσι διοτρεφέων βασιλῆων.

Ὀλόκληρον τὸ ποίημα τοῦτο μετετύπωσεν ἤδη ἡ *Παρδώρα* (τόμ. ιζ'), ἐνθα καὶ μακρὰ ἀποσπάσματα ἐκ τῆς συλλογῆς τῶν φύλλων τοῦ α' ἐξαμήνου τοῦ 1793 μετηνέχθησαν· ἕτερον ἀποσπασμα ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ 1791 ἐδημοσίευσεν ἡ παρ' ἡμῖν Ἐφημερίς ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 19 ὁκτωβρίου 1883, ὥστε ἄσκοπον καὶ περιττὸν κρίνομεν νὰ πληρώσωμεν ματαίως τὸν ἐν τῇ Ἐστία χώρον πρὸς ὑπόδειξιν τῶν βαρβαρισμῶν καὶ σολοικισμῶν τῆς ἐν τῷ παρελθόντι αἰῶνι Ἐφημερίδος καὶ τοῦ ὕφους τῆς τότε ἐν ἐφημερίαι γραπτῆς γλώσσης.

[Ἐπεται συνέχεια.]

X.

Ο ΤΡΑΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Πρωῖαν τινὰ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος διήλθον ἐκ τῶν παρὰ τὴν Μοῆν τῶν Ἀσωμάτων παραπηγμάτων τοῦ στρατοῦ σφοδρότατος ἔπνεεν ἄνεμος· οἱ σκοποὶ ἐφρούρου ἐπὶ γηλόφων παρὰ τὴν ὁδὸν ἀκίνητοι, κρατοῦντες τὸ ὄπλον· τὸ εὐρὺ πεδίον ἦτο ἔρημον ἀνδρῶν· εἰς λόχος ἀνεχώρει πρὸς ἀσκήσεις βίμματος ἠγούσης τῆς σάλπιγγος, προηγείτο δὲ ὁ τράγος τοῦ συντάγματος, ὁ περιώνυμος τράγος, ὃν καὶ ἐφημερίδες ἐξύμνησαν καὶ ἡ ποίησις.

Ἐφ' ὅσον προῦχώρου μεγαλειτέραν ἐβλεπον κίνησιν καὶ ζωηρότητα· ἀγνοῶ πῶς εἶχε διαδοθῆ ὅτι τὸ σύνταγμα ἐμελλε νὰ κινήσῃ κατεσπευσμένως εἰς τὰ σύνορα· τινὲς τῶν γενναίων στρατιωτῶν ὅπως πανηγυρίσωσι τὸ εὐάρεστον ἀγγέλημα ἤρχισαν τὸν χορὸν κλέφτικα ἄδοντες ἄσματα· ἐσκήρτων, ἐπήδων ὡς δορκάδες, τοῦ πρώτου διὰ λεβέντικης κινήσεως τῆς χειρὸς σειοντος τὸ μανθῆλιόν του τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρ' αὐτοὺς διήλθε νέος τις πολιτικὰ ἐνδύματα φορῶν.

— Τὸ τραγοῦδί του! ἠκούσθη φωνὴ πλήρης εἰρωνείας.

Ἀμέσως δὲ τῶν στρατιωτῶν τις ἤρχισε πρὸς τὸν ρυθμὸν τοῦ χοροῦ σκωπτικώτατον δίστιχον ἀπευθυνόμενον εἰς τὸ ἄχαρι ἐξωτερικὸν τοῦ δια-

βάντος· αἱ λέξεις ὁμως ἐπνίγοντο ὑπὸ τῶν καγχασμῶν καὶ μόνη μέχρι τῆς θέσεως ὅπου ἤμην, ἐξικνεῖτο εὐδιακρίτως εἰς τὸ οὖς μου ἡ σαρκαστικὴ ἐπιφθός.

Ἐρωτήσας δ' ἔμαθον ὅτι οἱ ὑπὸ τὰ ὄπλα ἄνδρες μὴ χωνεύοντες τοὺς πολίτας, οὐς ἤθελον ἐπίσης νὰ ἴδωσιν ἐπιμόχθως ὑπηρετοῦντας τῇ Πατρίδι, κατειρωνεύονται αὐτῶν διὰ τοιούτων δίστιχων, ὧν πολλὰ εἶνε καυστικὰ καὶ δριμύτατα.

* *

Μακρὰν, ἐν τῇ ὁδῷ, διὰ μέσου τῶν κυματισμῶν τοῦ χλοάζοντος ἐδάφους διεκρίνετο ὁ λόχος βαδίζων καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ τράγος.

— Δὲν μοῦ κάμνετε τὴν χάριν, εἶπον εἰς λόχίαν τινὰ τυχαίως, νὰ μοῦ πῆτε πῶς εὔρεθη αὐτὸς ὁ τράγος εἰς τὸ σύνταγμα σας;

— Ἐγὼ τὸν βρῆκα ἐδῶ, μοὶ ἀπήντησεν οὗτος· μὰ ἂν θέλης νὰ μάθης γι' αὐτὸν, νὰ βρωτήσης κανένα ὑπαξιωματικὸ τοῦ πρώτου τάγματος ποῦ ἦτανε πρῶτα ἐνδέκατο.

Ἐν ᾧ ἀδιαφόρως πρὶν εἶχον ἐρωτήσῃ ζωηρὸς νῦν ἠγέρθη ἐν ἐμοὶ πόθος νὰ μάθω τὰ κατὰ τὸν τράγον· ἐφ' ὅσον ἐνόμιζον ὅτι εὐχερὲς ἦτο τοῦτο δὲν ἐφρόντιζον πολὺ, ἀλλ' ἡ δυσχέρεια ἐξῆψε τὴν περιεργίαν μου· διηυθύνθη λοιπὸν πρὸς λοχίαν τινὰ τοῦ πρώτου τάγματος, ὅστις ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησίν μου:

— Τὸν ἀγοράσαμε ἔς τὴ Θεσσαλία μικρὸ κατσιάκι... ἔχει κάνει ἕνα σωρὸν πράγματα μὰ ποῦ νὰ τὰ θυμᾶται κανεὶς;.. ἔπρπε νὰ βαστάξ κατὰστιχο νὰ τὰ γράφῃ καθεμέρα...

Μετὰ βραχεῖαν δὲ σκέψιν ἐξηκολούθησε:

— Νὰ πᾶς νὰ βρῆς ἕνα γέρο ἀνθυπασπιστῆ· αὐτὸς θὰ σοῦ πῆ ὅτι θέλης γιὰ τὸν τράγο τὸν ἀνάθρεψε ἀπὸ μικρὸ σὰν παιδί του... μὰ νὰ ἰδοῦμε εἶνε ἴδω;

Ἡ σκέψις ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ λείπη ὁ γέρον ἀνθυπασπιστῆς μετέβαλεν εἰς ἀληθῆ ἀνυπομονήσιν τὴν περιεργίαν μου· ὅθεν πραγματικὴν ἠσθάνθη εὐχαρίστησιν, ὅτε μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας ἐπέτυχον αὐτὸν ἐν τῷ μικρῷ ξενοδοχείῳ τοῦ στρατοπέδου. Ὁ γέρον ἐμειδίασεν ἅμα τὸν ἠρώτησα περὶ τοῦ τράγου, ὡς πατὴρ ἐναβρυνόμενος διὰ ταῖς σερπετιὰς τοῦ τέκνου του, μοὶ διηγήθη δὲ περίπου τὰδε.

Εἰς τὸ χωρίον Φίλια τῆς Θεσσαλίας, παρὰ τὴν Καρδίτσαν, ἡμέραν τινὰ τοῦ 1880 ὁ διοικητῆς τοῦ ἐνδεκάτου τάγματος ἠγόρασε δύο ἐρίφια, ὧν τὸ μὲν ἐν ἐσφάγῃ αὐθημερόν, τὸ δ' ἕτερον ἀφέθη διὰ τὴν αὐριον· ἀλλὰ καθ' ἐκάστην ἀνεβάλλετο ἡ θανατικὴ του ἐκτέλεσις· ἤδη τὸ εἶχον συνειθίσει· μὲ τὴν ἐξυπνὸν του φυσιογνωμίαν, τὰ ἀεικλήνητα ὄτα του, τὸ στιλπνὸν λευκὸν καὶ μελανόστικτον τρίχωμά του, τὰ πλήρη χάριτος σκιρτή-

ματά του, διέχεε τὴν εὐθυμίαν εἰς τὸν μονότονον ὑπὸ τὰς σκηνὰς βίον. Ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται τὸ ἠγάπησαν, κατὰ μικρὸν δ' ἔγκατελείφθη πᾶσα περὶ σφαγῆς αὐτοῦ ἰδέα. Τί εἶνε τὸ πεπωμένον! ἀντὶ νὰ τεμαχισθῆ τὸ ἐρίφιον, νὰ βιβθῆ εἰς τὸν λέβητα καὶ βράσῃ μετὰ χόρτων, σήμερον ζῆ ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῆ δόξῃ ὡς τράγος τοῦ συντάγματος καὶ τὸ ὄνομά του—διότι ἔχει καὶ ὄνομα, ὄνομα κλέφτικον, πολεμικόν: Κίτσος!—περιφέρεται εἰς τὰ ἴδια ἐκεῖνα στόματα, ἅτινα παρ' ὀλίγον τὸ κατεβρόχθιζον.

Μέχρι τοῦ τρίτου ἔτους ὁ Κίτσος ἦτο ζωηρὸς μὲν ἀλλὰ φρόνιμος· μετὰ τὴν ἡλικίαν ὅμως ταύτην ἐγένετο τὸ ἀτακτότερον πλάσμα τῆς Θεσσαλίας· ὁποίους ἄθλους διέπραξεν ἐν Τυρνάβῳ! ἡ μεγαλητέρα του μανία ἦτο νὰ κυνηγῆ τοὺς μαθητάς τοῦ δημοτικοῦ σχολείου καὶ νὰ τρώγῃ τ' ἀλφabethαρία τῶν· δὲν συνεφώνουν ἄρά γε αἱ παιδαγωγικαὶ του ἀρχαὶ πρὸς τὰς τοῦ συγγραφέως ἢ θεώρει τὰ φύλλα τοῦ βιβλιαρίου ὡς λαχανόφυλλα; ἀγνοῶ· ἤξεύρω ὅμως ὅτι κατέτρωγε παντοίας χρήσεως πράγματα: μύκτρα, περιπόδια, ὑπενδύτας· ἐνίοτε ἀφῆρει ἀπὸ τουρκικοῦ οἴκου σινδόνιον πολυτελῶς κεντημένον, στεγνῶνον εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸ κατεβρόχθιζε. Πρὸς τοὺς Τούρκους ἠσθάνετο ἰδιάζουσαν ἀποστροφὴν, ἰδίᾳ δὲ καθ' ἑνὸς λεπλεμπιτζῆ ἐκδικήσεως ἔτρεφε σχέδια· διότι ἐτόλμησέ ποτε νὰ ἐγείρῃ χεῖρα κατ' αὐτοῦ· εἰς τὴν πρόσοψιν τοῦ μαχχλείου του εὐρίσκετο σάκκος πλήρης φρυκτῶν ἐρεθίνθων· ὁ Κίτσος κκιροφυλακτῆσας ἀνατρέπει τὸν σάκκον καὶ σκορπίζει ὅλα εἰς τὴν λάσπην, εἶτα δὲ ἀπομακρυνθεὶς ὀλίγον ἴσταται κατέναντι τοῦ Τούρκου κακεντρεχῶς, ἐμπαικτικῶς, προκλητικῶς ὁ λεπλεμπιτζῆς ἀλλόφρων ἐξ ὀργῆς ὁρμᾶ κατὰ τοῦ Κίτσου, ἀλλὰ πού νὰ τὸν προφθᾶσῃ; ὁ πονηρὸς τράγος εἶχε φύγει ὡς ἀστραπὴ στρέφων ἐνίοτε τὴν σατανικὴν κεφαλὴν του ὅπως σαρκάσῃ ἀκόμη τὸν ἔχθρον του.

Ἐν γένει αἱ περὶ ἰδιοκτησίας ἰδέαι του ἦσαν ἀσαφεῖς· ἐπὶ τινα χρόνον ἔκλεπτε καθ' ἐκάστην δύο σκομβρία ἐκ τινος παντοπωλείου, ἅτινα συνεμερίζετο μὲ τινα ἐντόπιον ἐργάτην εὐρόντα ἐν τῷ Κίτσῳ προμηθευτὴν τοῦ προσφαγίου του.

Ἐν τοῖς παραπήγμασι τρώγει σακκίδια, πανία, ὅτι εὐρῆ περιέφαγε τὰ παραπετάσματα τοῦ λεωφορείου τῶν ἀξιωματικῶν· ἀλλ' ὑπὲρ πάντα ἀγαπᾶ τὰ κουλούρια· ἂν ὁ κουλουροπώλης δὲν τῷ προσφέρῃ ἀμέσως ἐν φοβερῷ τύχῃ τὸν ἀναμένει· μόλις ἀπομακρυνθῆ, ὁ Κίτσος ἐνεδρεύων ἀνατρέπει διὰ τοῦ ποδὸς ἢ τῆς κεφαλῆς τὸν *tablân* σκορπίζει τὰ κουλούρια, ἀρπάζει ἐν—μόνον ἐν—καὶ φεύγει· ἀλλ' ἂν πληρώσῃ ὁ κουλουροπώλης τὸν φόρον του, ὁ Κίτσος μένει ἡσυχος, ἡ τρικυμία γίνεται νηνεμία, ὁ τράγος ἀρνίον.

Κακῶς διεδόθη ὅτι ὁ Κίτσος κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν ἐκ δυσέρωτος πάθους. Ὁ Κίτσος ἀγνοεῖ καθ' ὅλοκληριαν τὸν ῥομαντισμὸν, ἔχει δὲ πολλῶν ἑλληνικωτέρας ἐμπνεύσεως ἀγαπᾶ ὁρμεμφύτως τᾶρματα· ἐκ μικρῆς ἡλικίας, ὡς ἤκουεν ἠχοῦσαν τὴν σάλπιγγα, ἄς ἔτρωγε τὸ ἡδύτερον φαγητόν, ἄς ὠνειροπόλοι ἐξῆπλωμένοι εἰς τὸν ἡλιον ὅτι πθεινόν, κατέλειπεν ἡμιτελῆ τὴν κριθὴν ἢ τὴν ὠνειροπόλησιν καὶ ἔτρεχεν ὅπου ἐγένετο ἡ συναξὶς τῶν ὀπλιτῶν· ὑπὲρ πάν ἐν τῷ κόσμῳ ἀγαπᾶ τὰ γυμνάσια· βαδίζει ἐπὶ δεξιᾷ ἢ ἐπ' ἀριστερᾷ κατὰ τὸ πρόσταγμα, ὡς ἠσκημένος στρατιώτης, οὐδέποτε σφαλόμενος· ὅταν ἀκουσθῆ ἢ φωνή: δι' ἀλμάτων ἐμπρός! μάρς! ὁρμᾶ πρὸ τῶν στρατιωτῶν διὰ γιγαντιαίων ἀλμάτων ὡς ἀφρισμένον κύμα ὑψούμενον καὶ ταπεινούμενον, μὴ λησμονῶν νὰ δρέπῃ συγχρόνως διὰ τοῦ στόματος καὶ ὀλίγην τρυφερὰν χλόην· ὅταν δὲ βροντήσῃ τὸ πρόσταγμα: πῦρ ὁμαδόν! τότε δὴ τότε ἐνθουσιᾷ, οἰστρηλατεῖται, μεθύσκειται ὑπὸ τῆς πυρίτιδος, γύνεται ἐμπρός, ἀψηφῶν τοὺς πυροβολισμοὺς, φοβερὸς τὸ βλέμμα, ἄγριος τὸ τρίχωμα, ἐν ᾧ οἱ στρατιῶται ἀνησυχουσι μὴ ἐτραυματίσθῃ...

Ὁ Κίτσος ἀγαπᾶ τὴν δόξαν ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸν ἔρωτα· οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην αἰσθάνεται κλίσιν πρὸς τὸ ὠραῖον φύλον· ἡ καρδία του εἶνε ἀτίθασος ὡς ὁ ἴδιος· ὡσάκις ἐν τινι πορείᾳ, προπορευόμενος τοῦ τάγματος, συναντήσῃ ἀγέλην αἰγῶν, μετὰ κωδωνισμῶν βαινουσῶν διὰ τῆς κοιλάδος, ὁ Κίτσος σταματᾷ, παρατηρεῖ στιγμάς τινάς καὶ εἶτα ἐξακολουθεῖ ἡσυχως, ὡς φιλόσοφος, τὸν δρόμον του.

Ὁ Κίτσος εἶνε βίαιος εἰς τὰ αἰσθήματά του· τόσον φιλαύτως ἀγαπᾶ ἀνθυπαπιστὴν τινα, ὥστε ζηλοτυπῶν ἀποδιώκει διὰ τῆς κεφαλῆς πάντα παρ' αὐτῷ βαδίζοντα, τόσον δ' ἀσπόνδως μισεῖ λογίαν τινα, ὅστις τὸν ἔδειρε πρὸ ἐτῶν, ὥστε μακροδῶς, ἀμειλίχως καταδιώκει αὐτόν.

Ἡμέρην τινα πηδήσας ὅπως ἀρπάσῃ ἀπὸ παρὰ θύρου τινὸς τῶν παραπηγμάτων στρατιωτικῶν ὑπενδύτην οὐ μόνον τοῦ σκοποῦ ἠστόχησε, ἀλλὰ καὶ οἱ δύο του πόδες εἰσῆλθον εἰς σακκίδια ἐκεῖ κρεμάμενα. Ὁ Κίτσος ἔμεινεν ἀπρωρημένος ἐν γελοιοδιδαστῆ θέσει· τί δ' ἐπινοεῖ ὅπως καταβῆ; καταβιβρώσκει τὰ σχοινία ἐφ' ὧν ἦσαν ἀνηρημένα τὰ σακκίδια, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἕτερον, καὶ οὕτω ἀπαλλάσσει τοὺς πόδας του.

Ἐνίοτε ὅμως δὲν ὠρελεῖ αὐτὸν ἡ εὐφροία του· βυθίσας ποτε τὸ στόμα εἰς χύτραν κατεβρόχθισε λαϊμαργως τὸ ἐμπεριεχόμενον· ἀλλ' ὅτε ἠθέλησε νὰ ἐκβάλλῃ τὴν κεφαλὴν του μάταιοι ἀπέβησαν οἱ ἀγῶνές του· ἀπελπισθεὶς ἐν τέλει παρουσιάσθη οὕτω χυτροφορῶν εἰς τοὺς φίλους του, οἵτινες ἀπήλλαξαν τὴν κεφαλὴν του τοῦ παραδόξου ἐκείνου πύλου.

Εἶχον ἄλλοτε ἴδει τὸν Κίτσοσ καὶ ζωηράν μοι εἶχεν ἐμποιήσει ἐντύπωσιν τὸ ὑψηλὸν τοῦ ἀνάστη-
μα, τὸ τεφρὸν μελανόστικτόν τοῦ τρίχωμα, τὰ σπινθηροβολοῦντα διαβολικὰ ὄμματά του, τὸ φε-
ρόν ὡς γέροντος ἀξιωματικοῦ ὑπογείνειόν του·
ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἴδω· εἶχεν ἀ-
πέλθη τὴν πρῶϊαν εἰς ἀσκήσεις ῥίμματος, ἀλ-
λὰ λοχίας τις μ' ἐβεβαίωσε ὅτι θὰ ἐπανέλθη
μετ' ὀλίγον ἐγγιζούσης τῆς μεσημβρίας· πράγμα-
τι δὲ ὁ λόχος ἐπίστρεφεν εἰς τὰ παρατήγματα
καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Κίτσοσ σοβαρῶς ἠγούμενος δι-
μοιρία; τινος.

Μετά τινα λεπτὰ ἐν τούτοις ὁ Κίτσοσ εἶχε
γίνει ἄφαντος· τὸν ἐζήτησαμεν πανταχοῦ ἀλλ'
οὐδαμοῦ εὑρομεν αὐτόν.

— Μωρ' ποῦν' ὁ κάτσ' κας; ἠρώτησεν λο-
χίας τις διαβαίνοντα στρατιώτην.

Ὁ δὲ στρατιώτης ἀπήντησε κάμων τὸ
σχῆμα:

— Σὰ γύρισε, κύρ λοχία, ἀπ' τῆ σκοποβολῆ
Ξαπλώθηκε χάμου ἀποσταμένος· τότε πέρασε
ὁ κύρ ὑπολοχαγὸς μὲ τὸν κύρ ἀνθυπολοχαγὸ καὶ
εἶπε γελῶντας: «Ὁ Κίτσοσ σήμερα εἶνε σὲ κακὸ
χάλι· πρέπει νὰ φέρωμε γιατρό». Ὁ Κίτσοσ, τότε
τιναζέται μὲ μιᾶς ἀπάνω, ἀκούει μιὰ σάλπιγγα
νὰ βαρᾶ ἄναξι, τρέχει καὶ πάγει πορεία μὲ
τὸ δεύτερο λόχο.

A. Π. Κ.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

τοῦ τυφλοῦ Θωμᾶ

Ἄπο μιᾶς ἡδὴ ἐβδομάδος ἡμεθα εἰς τὴν ἐ-
ξοχὴν. Ἦτο Ἰούνιος μῆν· διὰ τῶν ἀνοικτῶν πα-
ραθύρων εἰσήρχοντο εἰς τὴν αἴθουσαν ὅλα τάρω-
ματα τοῦ κήπου. Ὁ Γκουνῶ εἶχεν ἐγερθῆ ἀπὸ
τὸ κλειδοκύμβαλον, τὴν δὲ μουσικὴν διεδέξατο
μία τῶν περὶ τέχνης ἐκείνων συνδιαλέξων, καθ'
ὅς ὁ λόγος διατηρεῖ ἐν τῷ στόματι τοῦ διασή-
μου μελοποιῦ τὸ θέληγρον τῶν μελωδιῶν του.
Τῷ διηγήθην τότε ὅτι τυφλὸς τις χωρικός, γεί-
των μας, ἐνόησε τὰς θερινὰς ἐσπέρας, τὴν ὥραν
ἣν ἀποκαλοῦμεν ὦραν τοῦ Μπετχόβεν καὶ τοῦ
Μόζαρτ, διήρχετο τὸν ἀποχωρίζοντα τὴν καλύ-
βην του ἀπὸ τῆς κατοικίας μας χλοάζοντα δρο-
μίσκον, ἐκάθητο χαμαὶ παρὰ τὸν τοῖχον τοῦ
κήπου ἡμῶν, καὶ ἐκεῖ, ἐφ' ὅσῃν ὦραν ἐμουσουρ-
γοῦμεν, ἔμενεν ἄφωνος καὶ ἠκροᾶτο.

— Θέλω νὰ τραγωδῆσω δι' αὐτὸν τὸν ἄν-
θρωπον! ἀνέκραξεν ὁ Γκουνῶ.

— Ἀλήθεια, θέλεις; εὐκολώτατον πρᾶγμα·
ἡ ὦρα εἶνε δύο μετὰ μεσημβρίαν· ὁ Θωμᾶς μετ'
ὀλίγον θὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του διὰ
νὰ φάγῃ.

— Πῶς; ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του; Ἐργάζεται
λοιπόν;

— Βεβαίότατα! Ἔχει μάλιστα τρία ἐπαγ-
γέλματα.

— Τρία ἐπαγγέλματα;

— Τὰ ὅποια μετέρχεται σχεδὸν ὅλον τὸ ἔτος.
Θὰ στείλω νὰ τὸν φωνάξω, ἐν τῷ μεταξῷ δὲ θὰ
σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τῶν τριῶν ἐπαγγελ-
μάτων του. Ἡ ἱστορία αὕτη εἶνε συγχρόνως ἱστορία
ἐνὸς τῶν παραδοξοτέρων πλασμάτων, ἐξ ὅσων
συνήντησα εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὄντος σκαίου, ποιητι-
κοῦ, ἀγροδιαίτου, εὐγλώττου, τὸ ὅποϊον ὀρμητικῶς
κρημισθὲν εἰς τὰ σκότη τῆς τυφλότητος, ἀνεῦρε
τὴν δρόμον του διὰ μέσου τοῦ σκότους, ἐδημι-
οῦργησε νέαν ζωὴν δι' αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ παθή-
ματός του.

Τοιοῦτος εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ἄκουσε τώρα καὶ τὸ
συμβάν.

« Γνωρίζεις, νομίζω, τὸ μικρὸν χωρίον Νο-
αζίων καὶ τὴν μικρὰν πεδιάδα ἣ ὅποια μᾶς χω-
ρίζει ἀπ' αὐτό. Ἡ πεδιάς αὕτη ἔχει ἴδιον
ὄλως χαρακτῆρα· εἶνε ξηρὰ, ὑπέρυθρος, κε-
καλυμμένη ἀπὸ μυλοπέτρας, ἐκεῖ λιθοτομου-
μένκς, διεσχισμένη ἀπὸ παμμέγιστα χάσματα·
τὰ ὀλίγα δένδρα τὰ ὅποια τὴν σκιαζοῦν καὶ
τοὺς σπανίους καλλιεργημένους ἀγρούς διαδέχον-
ται πολύγωνα σεσωρευμένων χαλίκων· ὁ τριγμὸς
τοῦ σιδήρου κατὰ τοῦ συντριβομένου ἢ διατρυ-
πωμένου βράχου ἀναμιγνύεται μὲ τοὺς θελκτι-
κοὺς ἤχους τῶν ἀγρῶν, ὥστε τὸ αὐτὸ θέαμα
σοὶ παρέχει συγχρόνως τὴν τραχεῖαν εἰκόνα μη-
χανικοῦ ἐργοστασίου καὶ τὴν χαρίεσσαν ὄψιν γρα-
φικοῦ τοπίου.

Πρὸ τριάντα ἐτῶν, διηρχόμην ἡμέραν τινα
τὴν πεδιάδα ταύτην, μὲ ἓνα τῶν καλλιτέρων
φίλων μας, ὅστις ἦτο δήμαρχος τοῦ χωρίου,
τὸν μακαρίτην Δεγρᾶνζην. Ἐξαφνα ὁ κρότος
σφοδρὰς ἐκρήξεως μᾶς σταματᾶ· παρατηροῦμεν
τετρακόσια ἢ πεντακόσια βήματα μακρὰν μᾶς
ὑψοῦτο ἐκ τοῦ ἐδάφους λευκὸς καπνός, ὅστις ἐφαί-
νετο ὅτι ἐξήρχετο ἀπὸ κοίλωμά τι· ἐπειτα εἴ-
δομεν πέτρας σπενδονιζομένας εἰς τὸν ἄερα, ἠ-
κούσαμεν φρικώδεις κραυγὰς καὶ διεκρίναμεν
ἄνθρωπον τινα ὅστις ὤρμησεν ἔξω ἀπὸ τὴν ὀπὴν
ἐκείνην καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ εἰς τὴν πεδιάδα
ὡς παράφρων. Ἐκίνει τοὺς βραχίονας, ἐρρήγγυεν
ὠρυγὰς, ἐπιπτεν, ὀσηκῶνετο, ἐξηφανίζετο εἰς τὰ
φοβερὰ χάσματα τῆς πεδιάδος καὶ πάλιν ἐνεφα-
νίζετο. Ἡ ἀπόστασις μᾶς ἐμπόδιζε νὰ τὸν δια-
κρίνωμεν καλά, ἀλλ' εἰς τὴν θέσιν τοῦ προσώπου
ἐβλέπομεν πλατὺ κατακόκκινον προσωπεῖον. Πε-
ρίτρομαι ὠρμήσαμεν πρὸς αὐτόν, ἐν ᾧ, ἀπὸ τὸ
ἄλλο μέρος τῆς πεδιάδος, ἀπὸ τὸ μέρος τὸ Ναοζ-
μὸν προσέτρεχον μὲ κραυγὰς ἄνδρες καὶ γυναῖ-
κες. Ἐρθάσαμεν πρῶτοι πλησίον τοῦ δυστυχούς
ἐκείνου· τὸ πρόσωπόν του εἶχεν ἐξαφανισθῆ, ἦτο
μία μεγάλη πληγὴ· τὸ κρανίον του εἶχεν ἀνοι-
χθῆ καὶ τὸ αἷμα ἔρρεεν ἄφθονον ἐπὶ τῶν κατα-